

Phần 10

Chương 28

“Giản thiếu gia...” Tôn Mỗ hoàn toàn đánh mất bộ dáng kiêu căng ngạo mạn lúc trước, hắn ta khẩn trương hoảng loạn cúi người, lời nói ra khỏi miệng không kìm được mà run lẩy bẩy.

Đời trước của hắn đã tạo nghiệt gì vậy chứ... Sao có thể có mắt mù chọc phải người phụ nữ của Giản thiếu gia được!!!

“CÚT.” Về ôn nhu sùng nịch trên khuôn mặt người đàn ông kia trong nháy mắt tan thành mây khói, thay vào đó là nét mặt lạnh như hàn băng vô cực.

“Vâng, vâng!!!” Cả một bang nhóm nhất thời âm âm rào rào đổ về phía cửa bên ngoài chạy đi, kẻ cầm đầu Tôn Mỗ bị kích động hơn cả, hận không thể dùng cả tay lẫn chân chạy thoát khỏi cái nơi thị phi này.

Sau khi đám người kia rời đi, quán bar rớt cuộc cũng khôi phục lại như ban đầu.

Bầu không khí mới vừa rồi còn khẩn trương căng thẳng trong nháy mắt buông lỏng xuống.

Mời vừa rồi còn lớn tiếng náo động tứ phía, thoát cái an tĩnh lại.

Thẩm Du thở phào một hơi, vừa định hoạt động bước chân, dưới chân lại mềm nhũn ra, thoáng cái như muốn ngã ngò trên đất rồi.

An Hòa theo bản năng muốn đỡ lấy cô nàng, lại phát hiện ra bản thân mình còn đang bị giam cầm trong vòng ôm vững chắc của người xa lạ nào đó.

“Anh, buông tôi ra.” Nhất thời túng quẫn, An Hòa giơ hai tay xô đẩy muốn tránh thoát khỏi vòng vây kiên cố này.

Người đàn ông ôm cô nghe thấy vậy liền làm thật, lập tức buông lỏng hai tay ra, hai chân An Hòa đứng không vững liền ngã ngò trên đất.

Ngã cái rầm, An Hòa cau mày nhẹ nhàng hóa giải đau đớn, sau cùng như ý thức được điều gì hung hăng ngẩng đầu trừng mắt tên đàn ông kia, liếc một cái.

“Anh cố ý!” Người nào đó bị ngã chổng vó lúc này đã sớm đem cái gì mà thực nữ cái gì mà lễ tiết đều ném sang hết một bên.

Chỉ là... Nói đi cũng phải nói lại, ở trong mắt An Hòa, thật sự có tồn tại mấy cái gọi là ‘thực nữ, lễ nghi’ kia sao????

Khóe miệng người đàn ông hơi cong lên, cặp mắt phượng dài hơi nheo lại, âm thanh trầm thấp từ tính, lại vô cùng mê người: “Tôi nhớ ra... Người nói buông tay... là em.”

An Hòa cứng lưỡi, lập tức ngậm miệng.

Hung tợn trừng mắt với người kia, An Hòa vồ vồ quần muốn đứng lên.

Một bàn tay thon dài xinh đẹp đã đưa đến trước mặt cô.

An Hòa kinh ngạc giương mắt, chạm vào chính là đôi mắt thâm sâu đậm màu cà phê của đối phương.

Thật là... Có thể gọi là một đôi mắt ‘mỹ lệ’ đấy...

“Không cần, cảm ơn!” Chỉ trở mắt trong giây lát, cuối cùng An Hòa nhẹ nhàng đẩy bàn tay kia ra, một tay tự mình chống đỡ đứng dậy.

Người kia cũng không nói nhiều, ánh mắt nhìn An Hòa chột trở nên sâu xa.

“Cậu không việc gì chứ?” Ý thức được Thẩm Du vẫn còn đang ngồi ở dưới đất, An Hòa cuống quýt xoay người đỡ cô nàng dậy.

“Không sao, không sao... Chỉ là chân bị nhũn một chút... Hắc, bà cô ơi, cậu có thể nhẹ tay một chút không!” Bởi vì phương thức nâng của An Hòa quá mức thô bạo khiến cho Thẩm Du quen được chiều chuộng đau đến nhe răng.

“Chậc... da mịn thịt mềm... phụ nữ phiền toái.” An Hòa cau mày than thở một câu.

“Ngao!” Bất chấp còn có người khác ở đây, Thẩm Du không nhịn được thô bạo nói: “Nói vậy thế nhà người không phải là phụ nữ sao!”

“Được rồi...” An Hòa bỗng nhiên nhàn nhạt liếc mắt Thẩm Du một cái nói: “Minh còn chưa có không vui đấy... Bảo cậu đừng có đến đây uống, nhìn đi, không phải gặp chuyện không hay sao?! Khoan đã, mình phát hiện ra một vấn đề - làm sao mình cứ ở một chỗ với cậu là lại gặp phải những chuyện như thế này nhỉ?”

“Ôi... An đại tiểu thư...” Thẩm Du trợn trừng mắt nói: “Một mình Gia đây ra ngoài cũng chưa từng gặp qua loại tình huống như thế này nha?! Ai cho nhà người nói Gia là kẻ gây họa, Gia đây còn chưa chỉ trích người, lại còn dám ghét bỏ ta!”

“Được được...” Hai ta cũng không cần phải thảo luận ai đúng ai sai ở chỗ này, nhanh trở về đi, nếu không mấy vị nhà cậu thấy cậu mất đi miếng thịt nào thì mình sẽ nghĩ cơm dài dài đấy!” Nói xong, An Hòa liền tóm Thẩm Du đi ra ngoài.

“Này.” Âm thanh không lớn không nhỏ, nhưng lại rõ ràng khiến cho cả An Hòa lẫn Thẩm Du đồng loạt quay đầu lại.

Người đàn ông mị hoặc kia nghiêng người dựa vào quầy bar, con người xinh đẹp thẳng tắp nhìn về phía An Hòa, nói: “Đây là thái độ của em đối với ‘ân nhân cứu mạng’ mình? Ngay cả câu ‘cảm ơn’ cũng không có?”

Ân nhân cứu mạng?! An Hòa bị cái từ vừa cũ vừa buồn nôn này làm cho run rẩy.

“An An, vị soái ca này rõ ràng đang ám chỉ cậu đấy...” Thẩm Du bắt đầu công cuộc bát quái, kể tai An Hòa nói nhỏ.

“Cút đi.” An Hòa hung hăng trừng mắt liếc nhìn cái kẻ ‘bạn tốt’ kia một cái, ngay sau đó không tình nguyện giương mắt chống lại ánh mắt người nọ: “Vây thì, đại ân đại đức của các hạ, tiểu nữ vô cùng cảm kích. Vây được chưa?”

“Không có thành ý.” Người đàn ông quơ quơ ly rượu chân dài trong tay, giơ tay liền rót xuống nửa ly chất lỏng.

Một giọt rượu theo đường cong viên môi chậm rãi chảy xuống, lướt qua hàu kết đang trượt lên trượt xuống của người đàn ông, cuối cùng biến mất trong cổ áo hơi mở rộng của hắn.

Thẩm Du nuốt nước miếng một cái, kéo kéo ống tay áo của An Hòa.

“An An... thế này... cũng quá yêu nghiệt rồi.”

“Không có tiền đồ.” An Hòa lườm cô nàng một cái, dưới đáy lòng liền cấp cho Thẩm Du một tội danh ‘trọng sắc khinh bạn.’

“Vây anh muốn tôi làm thế nào?” Tầm mắt giao nhau trong tích tắc, An Hòa thấy được trong mắt người đàn ông kia lóe lên tia sáng nghiền ngẫm rồi biến mất.

“Lấy thân báo đáp.”

Người nào đó cố nén xúc động muốn lật bàn vừa hung hăng bám một cái vào mu bàn tay của Thẩm Du đang nín cười đến bưng cả mặt.

“Ngao!” Thẩm Du nhất thời bị đau đến dậm chân.

“Nếu tôi nhớ không lầm, lần trước tôi cũng đã cứu anh một lần.” An Hòa làm bộ nhíu mày nhìn người kia.

“Cho nên?” Người đàn ông kia khẽ cong môi, nhướn mày nói.

“Nếu tính cả lần này tôi thiếu anh một ân tình và lần đó thì chúng ta hòa nhau.” An Hòa bình tĩnh mở miệng nói: “Cho nên vị tiên sinh này, chúng ta đã thanh toán xong!”

Người đàn ông kia nghe vậy cười nhẹ nói: “Nhưng tôi nhớ là khi đó em nói em là bác sĩ. Cứu người không phải là thiên chức của bác sĩ hay sao?” Phím môi mỏng như lưỡi dao bạc chậm rãi khép mở: “Huống chi... Lần này tôi cứu em, nhưng là cứu hai mạng. Nếu em muốn thanh toán... Hình như vẫn thiếu của tôi một lần mới đúng!!”

Giọng điệu hòa hoãn mà thanh thản, cho dù giọng nói vô cùng dễ nghe nhưng vẫn khiến cho An Hòa nghe xong mà run bắn cả người.

Công phu không phân rõ phải trái của người này... Có thể vượt qua Hứa Úy rồi!

Nhìn người đối diện bị mình làm cho tức giận đến phình má, khuôn mặt hồng hồng, tâm tình của người đàn ông kia có vẻ rất tốt.

Giống như đã bắt nạt người ta được kha khá rồi... Cũng đã đến lúc nên tự giới thiệu rồi.

“Nhớ kỹ, ‘ân nhân’ của em tên là Giản Phong.” Người đàn ông này nói xong liền nhét tấm danh thiếp vào trong tay An Hòa.

“Đừng nên thiếu nợ tình mà không trả, An Hòa.” Trong khoảnh khắc trước khi rời đi, Giản Phong không báo trước tiến lại gần An Hòa, môi mỏng nhẹ nhàng cọ qua bên tai cô.

Đợi đến khi An Hòa lấy lại tinh thần, đã không còn nhìn thấy bóng dáng người kia nữa.

Ngay cả khi đã rời khỏi quán bar, trọng tâm đề tài câu chuyện của Thẩm Du chưa từng rời khỏi cái tên ‘Giản Phong’.

“Ôi ôi, An An, nói cho mình nghe một chút bọn cậu gặp nhau thế nào hả?” Người nào đó giống hệt gấu Koala bám chặt trên người chết không chịu xuống.

“Cánh tay mình sắp bị cậu ép gãy rồi... Bỏ ra ngay!” An Hòa đưa tay gỡ ra.

“Nhưng cậu phải nói cho mình nghe một chút đi mà!” Thẩm Du nhất quyết không tha.

“Tình cờ cứu người bị thương.” An Hòa khẽ nhú mày liếc mắt nhìn Thẩm Du nói: “Đừng nói với mình cậu nhìn trúng hấn ta đấy...”

“Mình nhìn trúng anh ta, anh ta cũng không để mình mất...” Thẩm Du chu mỏ nói: “Tu thế đó, ánh mắt đó rõ ràng chính là hướng về phía Lão Nhân Gia ngài à!”

“Đừng nói hươu nói vượn.” An Hòa nhàn nhạt nói. Bước chân cũng không vì thế mà ngừng lại.

“Chậm một chút, chậm một chút a, nhà người, cái tốc độ này... Người ta đã đi xa lắm rồi, nhà người còn xung phong như thế làm gì chứ!” Thẩm Du bước liên tiếp những bước nhỏ, vội vàng đuổi theo nói: “An An, anh ta sao lại biết được tên cậu?”

“Mình có thể đổi đề tài khác không, thân ái?” An Hòa nhìn Thẩm Du, ánh mắt rõ ràng mang theo tia khinh bỉ: “Mình nói này thiếu nữ đến từ Kinh Thành, từ nhỏ đến lớn cậu cũng ngắm đâu thiếu trai đẹp, làm sao hôm nay lại hăng hái như vợ người ta vậy?!”

“Hắc. Cái đồ không có lương tâm!” Thẩm Du làm bộ oán hận: “Mình đây không phải lo lắng cho cậu sao, là lo lắng có hiểu không?!”

“Dù sao lúc nãy hẳn ta cũng nói mình còn nợ hẳn một ân tình.” An Hòa quay đầu không có ý tốt đánh giá Thẩm Du một cái nói: “Nếu không, để cậu đi câu hòa cũng được!”

“Hòa, câu hòa?!” Lòng mày Thẩm Du run lên.

Lời nói tổn hại như vậy mệ cho nha đầu này còn nói ra miệng được!

“Đúng vậy...” An Hòa cười như tên trộm: “Dù sao cậu cũng có hứng thú với hẳn ta như vậy, gả cậu đi, vừa giải quyết được vấn đề độc thân, đồng thời giải quyết luôn vấn đề ân tình của mình!”

“Suốt ngày chỉ biết tranh giành cãi vã với Gia!” Thẩm Du tức giận đến giơ chân: “Mình nói này, An Hòa, dựa vào ánh mắt anh ta nhìn cậu, nếu anh ta không có tâm tư gì với cậu mình sẽ mang họ với cậu luôn! Đừng có tưởng mình không nhìn thấy gì, Hứa Úy bên kia còn chưa quật ngã được, người này... Làm không tốt sẽ trở thành tình địch số một của Trung đội Hứa.”

“Không xong rồi đúng không?” Đối với lời nói của Thẩm Du, An Hòa quyết định mắt diếc tai ngơ, giơ tay lên bóp nặn hai gò má có thể nhéo ra nước của cô nàng: “Cậu ấy à, vẫn nên quan tâm đến vấn đề của mình trước đi!”

Nhao nhao âm ỉ cả đường hai người kẻ vai sát cánh về tới nhà An Hòa, vừa mới mở cửa, Thẩm Du liền hướng về phía Trương Hân ngọt ngào gọi: “Con chào dì!”

“A, lâu rồi không đến!” Trương Hân vội vàng gọi hai người vào nhà: “Hai đứa các con ngồi đây chơi đi, cứ thư thả, dì đi bảo người gọt ít hoa quả!”

“Dì, không cần vội...” Thẩm Du ở bên Trương Hân ồn ào một phen, sau đó ngựa quen đường cũ đi đến sofa ngồi xuống.

“Lâu lắm mới đến chơi.” Nghe được tiếng ồn trong phòng khách, một lát sau, An Chính Thần cũng thông thả bước ra từ thư phòng, thuận tiện tháo cặp kính lão xuống.

“Chú An!” Thấy An Chính Thần đi tới, Thẩm Du chập choạng đứng dậy.

“Đứa nhỏ này, sao nhìn thấy chú con lại khẩn trương như vậy...” Trương Hân bung đĩa hoa quả đã được gọt rửa trở lại, vừa cười vừa quở trách Thẩm Du: “Mau ngồi xuống, ăn trái cây đi.”

“Cảm ơn dì ạ!” Thẩm Du cười đến trong trẻo.

An Hòa nhìn thấy cảnh này mà ở một bên nôn khan.

“Cha mẹ con vẫn khỏe chứ?” An Chính Thần nhìn về phía Thẩm Du nói.

“Dạ, vẫn tốt ạ! Lần trước ba con còn nói chờ khi nào chú rảnh, ông ấy muốn hẹn người đi câu cá đây ạ.” Thẩm Du cười nói.

“Ôi ôi...” Đối với chuyện câu cá Trương Hân không có chút hứng thú nào vì vậy kéo tay Thẩm Du hỏi: “Khoan đã, con thế nào rồi, đã có bạn trai chưa?”

An Hòa và Thẩm Du liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng cùng lúc phát ra một tiếng than.

“Dì à, không vội, chờ con có bạn trai, nhất định sẽ dẫn đến cho dì gặp đầu tiên.”

“Không vội ư, vậy cũng không tốt...” Trương Hân nghe xong lập tức nghiêm mặt: “Thời kỳ con gái tốt đẹp nhất cũng chỉ có vài năm, để chậm trễ hối cũng không kịp a... An Hòa nhà chúng ta cũng vậy...”

Nghe giọng điệu oán hận này là biết ngay, máy hát lại bắt đầu rồi, sắp không được yên thân rồi.

“Dì, người yên tâm đi... An An cậu ấy...” Thẩm Du vừa đen tối vừa mập mờ liếc An Hòa một cái nói: “Không lo gì!”

“Hả, sao?” Trương Hân kinh ngạc nhìn cô con gái nhà mình, nói: “An An, con có phải còn chuyện gì chưa giao phó với mẹ không?”

Xong rồi, xong rồi, Thẩm Du chết bầm này, trở về xem ta có bóp chết nhà ngươi không!

An Hòa vụng trộm liếc nhìn sắc mặt An Chính Thần một cái, vừa đúng chạm phải ánh mắt có thâm ý khác của cha mình.

“Lộp bộp...” không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Chuyện của cô và Hứa Úy ... Quả nhiên vẫn... không giấu được.

Chương 29

Dêm đó, sau khi bịa chuyện cho có lệ, cuối cùng An Hòa cũng ngăn cản được lực chú ý của cha mẹ cô đối với vấn đề cá nhân của mình.

Vì thế, sau ba ngày ở nhà, cô rút cuộc cũng lên đường trở về doanh trại đại đội đặc chủng quân khu X.

“Trong giai đoạn huấn luyện cam go, quân diễn không khác gì thực chiến.” Trước khi An Hòa trở về đơn vị, An Chính Thần có dặn cô một câu: “Điểm này, cha muốn con thời thời khắc khắc ghi nhớ!”

“Dạ.” Cho dù thời gian này ở nhà cũng thường xuyên nói chuyện với cha, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của ông, An Hòa vẫn theo bản năng nghiêm trang đáp lại.

“An An... Nếu không con báo với lãnh đạo của con, nói... mẹ không ổn?” Trong lòng tràn ngập lo lắng, Trương Hân ôm một tia hi vọng cuối cùng nhìn về phía con gái.

“Hò nháo!” An Chính Thần lạnh giọng mở miệng: “Bà nhìn xem có chỗ nào giống một quân tẩu không?!”

Trương Hân mím môi, không nói gì nữa.

“Cha, mẹ.” An Hòa khẽ cười nói: “Mọi người yên tâm đi, con là đi theo bọn họ tham dự quân diễn chứ có phải đi chết đâu. Hơn nữa, trong sở y tế còn có các quân y khác, con còn có thể thế nào được chứ?!”

Có vậy Trương Hân mới thoáng yên tâm hơn một chút.

“Sau khi quân diễn kết thúc, tất cả mọi chuyện bên kia đều phải nhanh chóng giải quyết. Hiểu chưa?” An Chính Thần sâu xa liếc mắt nhìn An Hòa một cái nói.

“... Dạ.” An Hòa cúi đầu, nhàn nhạt lên tiếng.

Bầu không khí trời trong nắng ấm, xung quanh là một mảnh quang cảnh ấm áp.

Mà giờ khắc này ở đại đội đặc chủng quân khu X, toàn bộ các binh lính sĩ quan ở đây đều đang ngộp trong không khí áp lực cùng khẩn trương.

Đó là loại không khí đặc hữu của chiến tranh, tràn ngập mùi máu tanh và thuốc súng.

Trung tâm bộ chỉ huy nằm ở trong vị trí ẩn nấp vô cùng tốt, sắc mặt Lý Viêm trầm ngưng chấp tay đứng một chỗ.

“Diễn tập đối kháng hàng năm của quân khu đã chính thức bắt đầu, hiện tại ‘Liệt Phong’ chúng ta lần đầu tiên được triệu tập đến hội nghị trên danh nghĩa chính thức của Bộ Tư Lệnh Hồng Quân”. Ánh mắt sáng ngời của Lý Viêm đảo qua, như ý muốn nhìn thấy đám thủ hạ của mình đều đã thu hồi dáng vẻ cợt nhả thường ngày, giờ phút này chân chính nghiêm túc nghe chỉ thị của ông.

Mà đứng ở giữa, nổi bật nhất là Hứa Úy.

Lúc này, Hứa Úy toàn thân mặc phục huấn. Đôi mày kiếm dày rậm mà thẳng tắp, đôi mắt đen sâu, dáng người cao ngất, bả vai một đường nhanh nhẹn kiên định... Khó có khi cậu ta trầm mặc, vẻ mặt hiem khi thấy tập trung chuyên chú, hoàn toàn không có dáng vẻ thanh thoi vô lại thường ngày.

Hằng ngày tập trung huấn luyện, luôn là kẻ tự cao tự đại không ai bằng đồng thời cũng là binh lính không biết điều chuyên gây sự nhất ở đây, nhưng mà mỗi khi đến thời khắc này, cậu ta đều có đủ can đảm và sự tin cậy của một Trung đội trưởng một lòng muốn sống muốn chết thiết lập Quân Lệnh Trạng.

“Bởi vì có chút hiểu rõ về đại đội đặc chủng quân khu X chúng ta, cho nên lần này Tư Lệnh Viên của Lam Quân điều tạm một nhánh bộ đội đặc chủng từ quân khu Y tới, tính toán cho các đại đội đặc chủng đối kháng với nhau, chân chính thực thi ý nghĩa đặc chiến (chiến tranh đặc biệt) đọ sức, đối với tình huống này... Hứa Úy, cậu có ý kiến gì không?”

“Dạ!” Sau khi Lý Viêm hỏi xong, Hứa Úy nhàn nhạt cong khóe miệng nói: “Đại đội đặc chủng muốn tiến hành tác chiến đặc biệt. Tư lệnh Viên của Lam

Quân dám điều tạm một nhánh bộ đội đặc chủng khác tới, chúng ta cũng không ngại gặp bọn họ một chút, để cho đối phương bọn họ nhìn xem ai mới là Vương bài (Át chủ bài) của bộ đội đặc chủng chân chính!

“Nói, chiến tranh vừa mới bắt đầu, khẩu hiệu lại vang vang chấn động giống nhau... Cậu nói nghe xem, định tính toán binh pháp thế nào với cái ‘tác chiến đặc biệt’ này?” Bao gồm cả Lý Viêm bên trong, tầm mắt của mọi người đều tập trung rơi trên người Hứa Úy.

“Tập kích bất ngờ.” Hứa Úy hơi cong khóe miệng, đôi mắt đen động một cái chợt lóe lên tia sáng đẹp mắt.

“Mục tiêu ở đâu?” Lý Viêm trầm ngâm một tiếng, lại lần nữa giương mắt nhìn anh.

“Đánh rắn phải đánh giập đầu, đánh giặc phải bắt vua trước.” Bên môi Hứa Úy hàm chứa ý cười, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo cùng tự tin tuyệt đối: “Tôi cho rằng, trong lần diễn tập này, mục tiêu hàng đầu của chúng ta hẳn là - Tiến đánh hệ thống chỉ huy của đối phương làm ‘Tê liệt hành động’.”

“Ý cậu là...”

“Chỉ cần tiêu diệt được thủ lĩnh cùng cơ quan đầu não, ý chí chống cự của Lam Quân rất nhanh sẽ bị tan rã. Mấy năm gần đây dưới tình huống ‘Chiến tranh thông tin⁽¹⁾’ ngày càng tăng cường, ‘Chém đầu trước’ mới là kế sách mà bên ta cần phải ưu tiên cân nhắc trước.”

“Đấu pháp chiến đấu trong chiến tranh Kosovo hiện đại.” Trương Thân đứng bên khế gập đầu. “Đánh vận động, đánh du kích, đánh tập kích hiển nhiên đã trở thành những đấu pháp kiểu cũ, nhưng cứ như vậy, ở trong tình huống cả hai bên đều có vũ khí cùng các trang thiết bị tiên tiến thì kiểu chiến tranh phi cân xứng đã trở thành không thể rồi...”

“Cho nên...” Hứa Úy mở miệng, từng câu từng chữ rõ ràng nói: “Bây giờ chúng ta muốn đánh, là chiến tranh thông tin, là đánh chớp nhoáng, đánh tê liệt cùng đánh đặc biệt. Dưới điều kiện chiến tranh trình độ kỹ thuật cao, lấy người làm chủ thể chiến tranh, căn cứ vào nguyên tắc ‘ra tay trước thì chiếm được lợi thế trước’ mới có khả năng dành được thắng lợi.”

“Lam Quân điều đại đội đặc chủng quân khu Y xưa nay nổi danh ngang ngửa chúng ta tới, đối phương đánh giặc từ trước đến nay luôn sử dụng phương thức làm nhiễu sóng điện từ đột nhập toàn bộ đường truyền dẫn tin tức của địch, đối mặt với đám anh em đặc chủng luôn luôn ‘vô không bắt nhập⁽²⁾’ kinh nghiệm tác chiến phong phú, cậu có mấy phần tin tưởng có thể tránh thoát khỏi truy kích theo dõi của bọn họ?”

“Chiến tranh là chết, người là sống.” Hứa Úy cất cao giọng nói: “Là ‘minh tinh trên chiến trường’, đại đội đặc chủng của chúng ta hoàn toàn có thể thăm dò hành tung của bộ chỉ huy Lam Quân để đánh chiếm trước. Mà trinh sát đặc

biệt lại có thể bí mật dẫn đường tập kích mục tiêu hiện thời. Ngoài ra, tất cả các tin tức tình báo đánh chiếm Lam Quân đều phải thực thi như nhiệm vụ trọng yếu hàng đầu, như vậy, khi Lam Quân bị chặt đứt liên lạc trong - ngoài, bên ta lập tức có thể thừa thắng xông lên mạnh mẽ tấn công, sau đó dành lấy thắng lợi cuối cùng.”

“Chiến thuật này đáng giá để thử, nhưng cũng tồn tại nhược điểm trí mạng.” Lý Viêm cau mày nói: “Chiến tuyến quá dài, nếu tiến quân thần tốc... E là sẽ không địch nổi đối phương dùng đầu pháp đánh du kích...”

“Nếu là vậy, đại đội trưởng ngài có thể yên tâm.” Hứa Úy nhướng mày tiếp tục nói: “Lấy chiến tranh thông tin làm chủ nhưng không có nghĩa là chúng ta hoàn toàn từ bỏ cách đánh tập kích và du kích.”

“Ý cậu là...” Lý Viêm giống như bưng bình.

“Giả vờ tập kích quy mô lớn, thực chất là để chúng ta có thể che giấu được nút thắt quan trọng.” Gương mặt anh tuấn lóe lên sức sống vô biên: “Đồng thời phải ra một đội quân tinh anh chủ chốt thực hiện ‘hành động chém đầu’, chúng ta vẫn có thể vận dụng lực lượng tinh nhuệ tiến hành đánh úp Lam Quân, triển khai bước kế tiếp duy trì việc làm nhiều quân địch.”

“Đạo lý này đúng thật không sai.” Lý Viêm vừa gật đầu đồng ý: “Nhưng mọi mặt đều phải mạnh, chúng ta lấy đâu ra nhiều ‘tinh anh’ cùng ‘tinh nhuệ’ thực hiện nhiệm vụ này được?”

“Đại đội trưởng!” Hứa Úy bỗng nhiên nhíu mày bộ dáng giống như đã tính trước mọi việc, biểu cảm vô cùng kiên định và quyết đoán: “Đối với đại đội đặc chủng quân khu X chúng ta mà nói, mỗi một binh sĩ đều là tinh anh, mỗi một chiến sĩ đều là tinh nhuệ!”

Lý Viêm vừa thất thần, tất cả các sĩ quan chỉ huy cùng binh lính không người nào là không sửng sốt.

Một lúc sau, Lý Viêm giống như mới lấy lại được giọng nói của mình, âm thanh giống như muốn lật tung nóc nhà.

“Thằng nhãi con, nói lời này thật con mẹ nó có tinh thần! Bà nó chứ, được!!!”

“Dem vật tư phân phát xuống.” Hứa Úy vẫy tay với Cuồng Phong một cái, lại quay đầu nhìn nhóm binh lính đặc chủng nói: “Ngay bây giờ nhanh chóng kiểm tra vật phẩm, xác nhận sau đó cho vào ba lô.”

“Dạ!” Mọi người ngoài miệng đáp lời, tay thì đã sớm bắt đầu tiến hành kiểm tra sửa sang lại vật tư quân dụng của mình.

“Sau khi xác nhận không có sai sót gì thì xếp ngay ngắn thành hàng.” Hứa Úy chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhún vai nhìn binh lính dưới tay mình nhanh nhẹn xếp thành hàng ngũ.

“Xét thấy lần này Lam Quân thực sự thực thi điều tra giám sát quy mô lớn và mật độ cao, lần hành động đặc biệt này chia làm hai người một tổ, đội viên phía dưới nghe theo hiệu lệnh của tôi.”

Một hàng bộ đội đặc chủng dáng người cao ngất đứng nghiêm trang thẳng tắp.

“Cuồng Phong, Tống Nham bước ra khỏi hàng!”

“Có!” Hai người được điểm tên đồng loạt bước lên trước một bước.

“Chúng ta nếu muốn thực hiện được hành động ‘chém đầu’ bộ chỉ huy của Lam Quân, trên cơ bản phải chia làm 5 khâu.” Hứa Úy chậm rãi giải thích: “Có nghĩa là, mục tiêu tấn công của chúng ta cũng chia làm 5. Mục tiêu thứ nhất, chính là cơ quan chỉ huy của đối phương - tức ‘mắt xích bộ chỉ huy’. Ở khâu đoạn này thì bộ chỉ huy Hồng Quân chúng ta sẽ trực tiếp phá người, phân đội của chúng ta không tham dự trong đó.”

Mọi người vẫn trước sau đứng thẳng tắp, nghiêng tai lắng nghe chỉ thị tiếp theo của Hứa Úy.

“Mục tiêu thứ hai, ‘tập kích theo bầy’. Tức dựa vào nhóm người. Ở khâu đoạn này, ngoại trừ đội của chúng ta còn có phân đội khác tiếp nhận hành động, việc chúng ta cần phải làm là tận tụy phối hợp yểm trợ, không tham dự trực tiếp vào quá trình tiến hành.”

“Rõ!” Tất cả mọi người nhất tề trả lời.

“Mục tiêu thứ ba, chính là khâu bảo vệ hệ thống nội bộ bên trong của quân ta, đồng thời công kích các mắt xích quan trọng của quân địch. Ở khâu này, Hồng Quân chúng ta phân chia các đội cùng nhau kết hợp thực hiện, trong lúc tác chiến lấy hiệu lệnh làm chuẩn, không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Rõ!”

“Mục tiêu thứ tư, phá hủy cơ sở máy bay và các phương tiện chủ chốt khác. Tức ‘Vòng kết cấu trụ cột’. Cuồng Phong, Tống Nham, khâu này do hai người một đội các cậu cùng nhau hoàn thành, trong thời gian ngắn nhất phải chặt đứt được đường lui của Lam Quân, lấy được cam kết bên ta có thể mạnh mẽ tấn công phục kích.” Hứa Úy giương mắt nhìn hai người bọn họ.

“Dạ! Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!” Cuồng Phong và Tống Nham đồng loạt hô lớn.

“Lão đại anh yên tâm đi, phá hư gì gì đó là sở trường số một của tôi rồi! Đừng nói phá hủy phương tiện, tức giận em còn muốn lột ‘quần lót 81⁽³⁾’ của đám con cháu kia phá cho không còn ra hình dạng gì! Để cho anh em đặc chủng chúng ta thấy được cái gọi là ‘bất nhất đại xá theo gió mà động’!” Cuồng Phong nói xong còn cười rất chi là bí ối.

“Thì ra mục đích chính của cậu là muốn làm việc đó sao!” Tống Nham chế nhạo liếc mắt lườm Cuồng Phong một cái, không ngoài dự đoán nhận được mấy pha câu véo của đồng chí Cuồng Phong. “Còn sợ người ta nói oan cho mình sao, nhìn phản ứng của nhà cậu xem, rõ ràng là bị tôi đoán trúng đi!” Tống Nham bắt lấy hai tay của Cuồng Phong đang nắm chặt cổ áo mình vừa há mồm thở dốc vừa không quên tranh đấu với cậu ta.

“Cũng không khác nhau lắm đâu...” Giọng điệu Hứa Úy nhẹ tựa như gió, hơi nhếch khóe miệng lên nói: “Sau lần quân diễn này, đám người Lam Quân cũng chỉ còn mấy cái ‘quần lót 81’ đập nôi đìm thuyền mà duy trì cách mạng thôi!”

“Ha ha ha ha...” Không khí nghiêm trang bị lời nói của Hứa Úy chọc cho cười rộ lên, cảm xúc khẩn trương nhất thời dịu đi phân nửa.

“Được rồi, cười thì cười, công việc vẫn chưa xong đâu...” Hứa Úy lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi, nói: “Tôi, tất cả đều nghiêm túc một chút cho tôi, quân diễn xong rồi tha hồ mà cười đùa, đến lúc đó muốn đem nhóm người này biến thành ăn mày tôi cũng không quản.”

Đám người trước mắt vẫn duy trì độ cong bên khóe miệng, một lần nữa duỗi thẳng lưng đứng nghiêm túc.

“Lão Bình, cậu và Thiết tử cùng một tổ, mục tiêu của hai người là...”

“Không sâu răng.” Cuồng Phong đang vui, không khống chế được nhỏ giọng lảm bảm một câu.

Hứa Úy không nói hai lời trực tiếp vung một cái tát sang, khiến cho vành mũ của Cuồng Phong bị đánh lệch sang một bên.

“Còn không đứng đắn nữa tôi con mẹ nó cho cậu ngay cả ‘quần lót 81’ cũng không cần mặc nữa đấy!” Hứa Úy trừng mắt liếc Cuồng Phong một cái nói.

“Lão Bình, cậu và Thiết tử phá hủy trạm rada của Lam Quân cho tôi.” Hứa Úy hừ nhẹ nói: “Để cho bọn họ biết, cái cảnh ruồi bọ mất đầu là như thế nào!”

“Được được!” Lão Bình vỗ vỗ miệng, gương mặt tròn vo so với bánh nướng áp chảo còn tròn hơn vài phần.

“Cuối cùng là mục tiêu thứ năm, tiếp tế lương thực cùng với đạn dược của Lam Quân cũng giống như Công nghiệp cần điện lực vậy. Chúng ta gọi đó là ‘Khâu đoạn nhu yếu phẩm’. Riêng mắt xích này, tôi sẽ tự mình giải quyết. Ngoài ra, Tiểu Nghị, cậu cùng tôi đi trước.”

“Dạ!” Binh lính trẻ tuổi mới vừa trở thành đội viên chính thức ý chí chiến đấu sục sôi đáp.

“Thủ lĩnh.” Tống Nham bỗng nhiên có chút lo lắng nhìn về phía Hứa Úy nói: “Trung tâm hậu cần của Lam Quân nằm ở trong huyện thành... Trước mắt đã được phong tỏa nghiêm ngặt như vậy, anh làm sao...”

“Tổng Nham, chẳng lẽ cậu đã quên bộ đội đặc chủng chúng ta có trang bị một khóa học gọi là ‘cải trang’ sao?”

“Nhưng mà... Cho dù thế nào đi nữa, đột nhiên có hai người đàn ông xa lạ tiếp cận nơi đó vẫn sẽ khiến cho Lam Quân chú ý...” Tổng Nham từ trước đến giờ luôn suy nghĩ kín đáo vẫn còn hơi lo lắng.

“Cậu lại quên... Trên thế giới này còn có một cái gọi là nữ trang sao!” Nói xong câu đó, Hứa Úy quay đầu nhìn Tiểu Nghị, ánh mắt có vài phần thâm ý.

Cường Phong nhìn thấy liền lập tức sáng tỏ, mấy người khác cũng không nhìn được cú đầu cười.

“Hứa đội... Không, không phải chứ...” Tiểu Nghị mới vừa rời trên mặt còn hững hờ bình bình chỉ trong nháy mắt liền cứng đờ người vùng lên: “Em như vậy... không được đâu...”

“Có được hay không thử rồi sẽ biết!” Hứa Úy một bên nói như vậy, bên kia Cường Phong cũng đã liếc mắt ra hiệu, người phía sau lập tức vô cùng “ăn ý” lôi trang phục cải trang nữ và đạo cụ dưới đáy hòm lấy ra.

Mười phút sau...

Sau khi cải trang, Tiểu Nghị ‘yêu kiều thướt tha’ đứng ở trước mặt mọi người, Hứa Úy liếc mắt một cái ngậm nước khoáng còn chưa kịp nuốt xuống liền phun hết ra.

Bộ dáng thằng nhãi này... Bề ngoài quả thực, thực sự... không quá hợp.

Coi như một ít lông chân có thể đem cạo sạch đi, nhưng bởi vì mặc váy hở trong không khí hơn nữa do huấn luyện hàng năm nên đường cong cơ bắp dưới căng chân lại càng rõ ràng, cái này thì nên giải thích thế nào đây...

Hay là che giấu????

Hứa Úy vô cùng đồng tình thu hồi tầm mắt, ánh mắt một lần nữa ‘lưu luyến’ mà dừng lại trên đám người đứng xung quanh.

Lập tức đám bộ đội đặc chủng vội vàng ưỡn thẳng sống lưng, chỉ sợ không chú ý một cái sẽ bị Hứa Úy cho đi cải trang làm nữ.

Lão tử là đàn ông chân chính a!!!

Đây là tiếng lòng chung của mọi người giờ phút này.

Đang lúc Hứa Úy phiền muộn không thôi, thì một âm thanh mềm mại tuyệt diệu vang lên từ phía sau.

“Có tôi.”

Ghi chú:

1. Chiến tranh thông tin là một cuộc đấu tranh để nắm bắt và giữ kiểm soát thông tin thực, cũng đề cập đến các phe đối lập ngồi trên chiến trường để đấu

tranh cho quyền truy cập, kiểm soát và sử dụng thông tin, thông qua việc sử dụng, và tiêu diệt kẻ thù để bảo vệ hệ thống thông tin của mình và đưa ra hàng loạt các hoạt động chiến đấu.

2. Chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi thời cơ.

3. Bất nhất đại xá: Nghĩa là chiếc quần lót 81 - đồng phục hàng ngày của binh lính.

Chương 30

“**H**ồ nháo cái gì!” Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đứng ở kia, Hứa Úy nhíu đôi mày anh tuấn lại, mở miệng thấp giọng dụ dỗ. “Anh nghe phó đại đội trưởng nói em vừa mới xuống máy bay... Chuyện này em đừng có mù quáng tham gia, nhanh chạy về ký túc xá nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Anh mới mù quáng tham gia nhé!” An Hòa hung hăng liếc mắt ‘đục khoét’ trên người Hứa Úy một cái: “Chúng ta đứng ở chỗ này là đại đội đặc chủng, quân diễn cũng có một phần của em, không phải anh đang cần một người ‘khác phái’ yểm trợ cùng anh sao? Em đã đưa mình tới tận cửa rồi còn không muốn? Nếu ngài đây chê em không đủ thực nữ thì cứ nói thẳng ra!”

“Vớ vẩn!” Sắc mặt Hứa Úy căng lên, giọng điệu nói ra không nhịn được trầm xuống vài phần: “Không cần em đi theo ngang ngược quấy rối, nghe lời trở về đội anh, được không?!”

“Không nghe!” Lòng hăng hái nhiệt tình dâng lên, An Hòa cũng bất chấp mặt mũi của Hứa Úy: “Anh nói xem tôi vì tích cực cống hiến sức lực cho quân diễn, làm sao vào tai anh lại biến thành quấy rầy rồi hả!”

Nhận thấy An Hòa nổi nóng thật, Hứa Úy cảm thán một tiếng, vội vàng liếc mắt nhìn đội viên bốn phía.

Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Hứa Úy, đám lính đặc chủng hiện đang đảm đương vai diễn quân chúng đều cơ trí mà cúi đầu.

Đùa à, lúc này ai mà dám chống lại ánh mắt của Hứa Úy, quân diễn trở về nếu không trở thành ni cô không ‘ợ’ ra rắm cũng bị tàn phế rồi!

Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn a⁽¹⁾!!!

Tuy rằng lời này dùng ở nơi này có chút kỳ quái, nhưng vợ chồng nhà người ta cãi nhau, vẫn là nên sống chết mặc bay đi!

Ai có thể khuyên gì chứ, một bên là lão đại, một bên là chị dâu, bên vực thiên vị bên nào cũng không vừa ý bên kia. Hai bên đều đắc tội, chi bằng im lặng là vàng, bản thân cứ thực hiện đúng nghĩa vụ của diễn viên quân chúng là được!

Vào lúc này nếu ai dám ló đầu, lúc trở về vợ chồng người ta hòa hảo sẽ ‘cùng nhau kháng địch, nhất trí đối ngoại⁽²⁾’. Chuyện này oan ức nhiều lắm nha.

“Tiểu Hòa...” Thấy đám thủ hạ đều đã rút cổ cúi đầu, Hứa Úy mới thở dài lại gần bên tai An Hòa nói: “Nghe lời anh đừng lộ xuống vùng bùn này... Đừng khiến anh lo lắng, được không?”

“Em muốn cùng anh đi chấp hành nhiệm vụ thì có gì không tốt chứ?” Giọng điệu An Hòa hơi suy sút, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu nhượng bộ: “Hứa Úy, anh sợ em đi theo sẽ tiếp tay làm chuyện xấu hay là sợ em làm vương chân anh hả?”

“!!!...” Đôi mắt đen thâm sâu của Hứa Úy bỗng nheo lại: “Nói vớ vẩn cái gì vậy! Anh nghĩ em như vậy lúc nào chứ! Hơn nữa dựa vào tính khí này của em, có thể sao?!”

“Vậy thì được rồi.” An Hòa giương khóe miệng lên, lập tức nghiêm mặt lại nhìn Hứa Úy nói: “Vậy nếu anh có phương án hành động khác tốt hơn em cũng không thể không hiểu chuyện mà đến âm ỉ với anh được... Nhưng trước mắt, so với việc để em cùng tham gia quân diễn, anh còn có biện pháp khác tốt hơn sao?”

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn ăn nói liên thoảng, rõ ràng đã cân nhắc tình hình kỹ càng mới mò đến đây.

Hứa Úy thở dài giống như cam chịu số phận, cuối cùng ngẩng đầu liếc mắt nhìn An Hòa một cái, nói: “Trong quá trình làm nhiệm vụ, tất cả hành động nghe theo chỉ huy, nếu em dám trái lời, cho dù giữa chừng anh cũng xách em ném ra ngoài!”

“Dạ!” An Hòa lưu loát làm một cái quân lễ với Hứa Úy, nụ cười tươi đẹp như hoa khiến cho gương mặt tỏa sáng thêm vài phần.

“Cởi quần áo ra!” An Hòa đi đến trước mặt Tiểu Nghị, hai mắt sáng quắc nhìn cậu ta.

Tiểu Nghị bị nhìn chòng chọc chẳng khác gì tia X-rây quét qua làm cho cả người quần bách, hơn nữa dáng vẻ An Hòa như ‘hung thần ác sát’, hết như tú bà... ức hiếp chiếm đoạt con trai nhà lành.

Tiểu Nghị theo bản năng túm lấy làn váy.

“Chớ có dây dưa, cậu mà không cởi tôi sẽ lột sạch đấy!” Ánh mắt An Hòa lộ ra tia hung ác, từng bước lại gần nói.

Dáng vẻ ‘bưu hãn’ thật sự khiến người ta khiếp sợ. Hai tay Tiểu Nghị ôm ngực còn kém không run lẩy bẩy.

“Ranh con, còn không mau cút!” Hứa Úy không nặng không nhẹ đạp một cước lên mông Tiểu Nghị: “Hay muốn lão tử tự tay chăm sóc cậu!”

Có thể này, Tiểu Nghị mới nhanh như chớp chạy đi thay quần áo.

Đợi cho đến khi cậu ta quay lại lần nữa, trên người đã đổi lại bộ quần áo nguy trang giống với đám người Cuồng Phong kia.

“Chị dâu... Ách... quân y An, quần áo này có khả năng bị em mặc rộng ra một ít, chị xem mặc có vừa không đi...” Tiểu Nghị vừa nói vừa nhét áo váy vào trong tay An Hòa.

“Ừ.” An Hòa nhàn nhạt lên tiếng, nhận lấy chiếc váy kia đi vào chỗ thay đồ, phút cuối cùng còn không quên quay đầu lại chế giễu Tiểu Nghị một câu: “Tôi cũng không ghét bỏ cậu.”

Tiểu Nghị: “...”

“Lão đại, người ta là cha con xuất trận, ngài đây thì hay rồi... Vợ chồng kẻ vai sát cánh nha!” Cuồng Phong vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu với Hứa Úy.

“Bộ dạng mặt mũi của cậu vốn đã chẳng ra làm sao, bây giờ làm một phát như vậy cũng đã vượt qua tập hợp khẩn cấp rồi...” Tống Nham đứng một bên cảm thán nói: “Tự nhìn lại mình xem, chuyện tìm đối tượng tính toán đã bao lâu rồi, đến bây giờ ngay cả một cái bóng cũng không rõ ràng, muốn tôi nói sao, cậu đã trở thành mối hiểm họa nghiêm trọng trong quân doanh rồi đấy! Tranh thủ thời gian đi, đừng khiến cho bộ mặt bản thân thảm hại hơn nữa!”

“Này, tôi nói...” Cuồng Phong khẽ trùng mắt nói: “Đây thật đúng là hoàng đế không vội thái giám gấp cái nổi gì! Còn đứng đây mà nói tôi thế này thế kia, thực ra cậu còn gấp hơn tôi nữa kia! Không cần ở đây cùng tôi bói lông tìm vết đâu, có giỏi thì cậu dẫn một em gái về đây cho anh em huynh đệ được mở rộng tầm mắt coi!”

“Cả ngày chỉ biết đấu võ mồm với nhau!” Hứa Úy đứng bên liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó nhàn nhạt bổ sung một câu: “Tôi thấy, nếu cả hai cậu đều không thông qua được! Lại nói cả hai suốt ngày nhìn nhau ‘liếc mắt đưa tình’... Nếu thật muốn thành sự, chi bằng cả hai ‘góp gạo thổi cơm chung’! May ra đến lúc già còn có bạn, chuyện tốt thành đôi!”

“Ha ha ha ha...” Nhất thời tất cả mọi người có mặt lúc đó đều bò lăn ra cười.

“Ồi...” Không biết là ai đột nhiên hô lên một tiếng, mọi người đồng loạt ngẩng đầu sang nhìn về phía cửa, bầu không khí mới vừa rồi còn nhao nhao ầm ĩ bỗng chốc yên tĩnh lại.

Làn da trắng nõn, mặt mày tựa như tranh vẽ. Tóc dài đến eo, dáng người như cành liễu.

Gương mặt xinh đẹp rực rỡ kết hợp với chiếc váy dài kia khiến cho dáng người vốn yếu điệu thướt tha càng tăng thêm mấy phần phong tình.

An Hòa cứ đứng yên như vậy, cho dù không nói gì cũng không ngăn được tia sáng chói mắt này.

Quả thực... khiến cho người ta mở mang tầm mắt.

“Khụ...” Dù cho, bốn phương tám hướng đều gửi đến những ánh mắt tràn ngập tán thưởng, nhưng bị đám binh lính trẻ tuổi nhìn chằm chằm như vậy, ngay cả An Hòa cũng có chút hoảng loạn xấu hổ: “Rất... khoa trương sao?”

Mọi người đều đã bị cô làm cho hoa mắt chóng mặt, nên không có một ai trả lời lại.

An Hòa đang định hỏi lại lần nữa thì giọng nói của Hứa Úy đã nhận nhạ vang lên.

“Phải nói là... vô cùng kinh ngạc.”

Mặt An Hòa vụt đỏ, theo bản năng nhìn lại mình.

“Thủ lĩnh, đừng thất thần nữa, đây là bộ trang phục này của anh, do chính phó đại đội trưởng phái người đưa tới đây!” Tống Nham sau khi hồi hồn nhìn Hứa Úy đá lông nheo.

Vì thế, năm phút sau, những người liên quan lại một lần nữa được phen thể nghiệm cảm giác lý trí bị đánh bay.

Chậc chậc...

Cái gì gọi là ông trời ban duyên? Cái gì gọi là vợ chồng một đôi?

Nhìn đội trưởng nhà mình một thân chinh chu ngay ngắn lại thêm dáng vẻ phóng khoáng tài trí hơn người, cho dù là một đám ông lớn cũng không nhận được mà chảy nước miếng rồi.

Vậy mà, bộ đàm của Hứa Úy giờ phút này lại vang lên, rớt cuộc bộ chỉ huy đã chính thức hạ lệnh tập kích bất ngờ.

Sắc mặt Hứa Úy chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh.

“Dựa theo kế hoạch đã triển khai trước đó, chia nhau chấp hành nhiệm vụ, bảo đảm an toàn của bản thân là điều kiện tiên quyết, tận lực hoàn thành các nhiệm vụ mục tiêu đã đề ra!”

“Rõ!” Mọi người đồng thanh đáp.

“Bây giờ, bắt đầu hành động.”

Vì thế, một đám bộ đội đặc chủng mới vừa rồi còn tập trung ở đây trong nháy mắt tản đi hết.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Hứa Úy quay đầu nhìn An Hòa nói.

“OK.” An Hòa chột nhứ mày, hơi hơi cong khóe môi.

Sóng vai nhau đi ra tới cửa thì giật mình khi thấy chiếc xe mà đại đội đã chuẩn bị trước đó cho bọn họ, Hứa Úy và An Hòa vô cùng ấn ý liếc mắt nhìn nhau một cái.

Là một chiếc Hummer lộng lẫy, tráng lệ nha... Có cần phải làm thật đến mức này không?!

“Xem ra vì quân diễn lần này, trong đội thật sự không tiếc nhân dân tệ rồi...”
An Hòa mỉm cười.

“Lần trước đại đội trưởng chê anh đi trộm Tiểu Tam Luân làm mất mặt lão ấy, còn huấn anh một trận...” Nói xong Hứa Úy nhìn An Hòa nhướn đôi mày anh tuấn: “Lão đại nói sẽ cấp cho anh ‘phương tiện giao thông’ khác, nghe em nói, thật đúng là không nuốt lời...”

An Hòa không nhịn được trợn trừng mắt.

Lườm phản ứng lại với anh.

“Chậc...” Hứa Úy cong môi cười khế, nói: “Nhóc con, lên xe đi... bây giờ Gia sẽ mang em vào thị trấn hóng gió.”

“Còn chờ gì nữa... Đi thôi.” An Hòa còn rất biết phối hợp làm ra một tư thế ‘Mời’.

Việc tuần tra kiểm tra còn nghiêm ngặt hơn so với trong tưởng tượng, bên trong thị trấn trải rộng binh lính đeo phù hiệu của Lam Quân.

Rốt cuộc cũng tới được vùng phụ cận trung tâm hậu cần của Lam quân.

Quả nhiên, ba tầng trong ba tầng ngoài, binh lính Lam Quân nguy trang tầng tầng lớp lớp.

Dưới ánh đèn phản chiếu của chiếc Hummer, An Hòa và Hứa Úy cùng nhau nhấc chân xuống xe, nhất thời thu hút cái nhìn của cả đoàn người.

Cho dù vẫn duy trì tốt trật tự cùng độ cao cảnh giác, nhưng thời khắc đám lính trẻ tuổi nhìn thấy An Hòa, tia sáng trong mắt vẫn không nhịn được mà khẽ run lên.

Người bình thường sẽ chỉ trích đám lính này không có lập trường, không tập trung lực chú ý.

Nhưng con người đâu thể vô tình giống như cỏ cây? ‘Đừng nói chuyện không đau thắt lưng’ chỉ là vì người ta không ở trong hoàn cảnh của bọn họ mà thôi.

Mấy năm trong quân ngũ, ngay cả heo mẹ cũng thành Điều Thuyền, huống chi... người đang đứng trước mặt bọn họ lúc này, rõ ràng là Điều Thuyền nha!

Cảm nhận được hàng loạt ánh mắt ngấm ngầm đưa tới từ phía đối diện, khoe miệng An Hòa nhếch lên, ra vẻ như vô ý khẽ vén mái tóc dài như thác của mình qua một bên.

Có lẽ người khác không biết, nhưng với An Hòa để làm ra động tác này không biết đã hao phí bao nhiêu dưỡng khí cực đại của cô rồi.

Nói gì mà tóc dài dễ che giấu mắt người, có trời mới biết để tăng thêm chút kỹ xảo diễn xuất cô đã đội lên đầu mình ít nhất vài cân tóc giả mới thực hiện động tác vén tóc ‘phong tình vạn chủng’ như vậy a!!!

Người xưa đã nói ‘Có trả giá mới có hồi báo’, cho nên, động tác chỉ kém chút nữa là lấy luôn cái mạng nhỏ của cô rồi cuộc cũng thành công hấp dẫn được lực chú ý của đại đa số đám binh lính này.

Tạo cơ hội hoàn hảo cho Hứa Úy, giúp anh có thể nhanh chóng quan sát và ghi nhớ được tình hình xung quanh.

Mắt thấy đã điều tra được kha khá, Hứa Úy ra hiệu cho An Hòa ‘rút quân’, An Hòa liền yểu điệu thướt tha ‘một bước mười tám ngoặt’ ngồi trở lại trên chiếc Hummer phong cách thời thượng.

“Thế nào...” Khi xe đã chạy được một đoạn khá xa, An Hòa cuối cùng cũng ổn định lại được nhịp tim của mình. “Động tác nhỏ của em cũng dùng được chứ?”

“Ừ...” Hứa Úy trầm ngâm một tiếng: “Cũng tạm được.”

Cũng tạm?! Nhưng đó là nhờ ‘lão nương’ liều mạng đôi lấy đó nha!!!

“Em nói này Hứa Úy...” An Hòa như có điều suy nghĩ nhìn về phía người nọ ngồi trên ghế tài xế: “Biểu cảm này của anh... không phải là ăn giấm chua chứ?”

“Em nghĩ nhiều rồi.” Hứa Úy nhìn không chớp mắt, chăm chú lái xe: “Hay là em muốn nghe. Vừa rồi nếu cấp cho em thêm cái quạt điện, Lão Nhân Gia ngài hoàn toàn có thể đi đóng quảng cáo dầu gội, hử?”

“Vịt chết còn cứng mỏ...” An Hòa nghiêng răng cắn tức.

“Đến rồi.” Hứa Úy hát cảm, ý bảo An Hòa xuống xe.

“Chúng ta đến nhà nghỉ làm gì?” Ngó nhìn tòa nhà trước mặt, bỗng nhiên An Hòa có chút khản trương.

“Dĩ nhiên là... ngủ.” Hứa Úy quay đầu, đôi môi mỏng lập tức kéo lên một đường cong mờ nhạt.

Ghi chú:

1. Bất lịch sự, khiếm nhã không nên nhìn.
2. Ý nói: cho dù bây giờ có người ra mặt, bắt kẻ giúp bên nào, thì lúc trở về vợ chồng người ta hòa hợp sẽ cùng nhau trị tội các anh!